

Sætter du pris på os?

POV kan ikke udkomme uden støtte fra vores læsere. **Støt os**, hvis du vil sikre POV som uafhængigt medie for fri debat, borgerjournalistik og ekspertanalyser.

25 kr./md. →

50 kr./md. →

100 kr./md. →

POV. INTERNATIONAL

NYE STEMME, SYNSPUNKTER OG JOURNALISTIK - ONLINE HVER DAG - UGBREV HVER FREDAG

Ugens overblik

POV WEEKEND samler hver fredag morgen ugens væsentligste debatindlæg, analyser, anmeldelser og essays i et skarpt ugebrev.

Det er selvfølgelig **HELT GRATIS** at modtage, og du kan uforpligtende tilmelde dig her →

Emailadresse

Fornavn

Efternavn

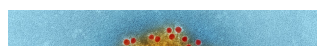
Frozen II og Star Wars IX: Blockbustere på godt og ondt

Publiceret 31/01/2020 i Film/Kultur
af Frederik Bojer Bové

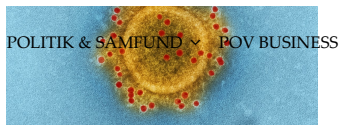
FILM // ANMELDELSE – En lind strøm af spektakel fylder de fleste af biografernes lærreder. Men heldigvis er noget af det ret godt, noget af det er faktisk decideret fremragende. Alligevel er der strukturelle problemer, der kan få ødelagt selv den bedste serie. Frederik Bojer Bové ser nærmere på to af de seneste par måneders største blockbustere: *Frozen II* og *Star Wars: The Rise of Skywalker*

MEST LÆSTE

Læger Formidler: Hvor farlig er den nye coronavirus?

Der laves ret fremragende mainstream-film i de her år, film som *Black Panther*, *Toy Story 4* og *Joker*. Så det kan virke lidt fjollet at påstå, at mainstream-filmen er i kunstnerisk krise. Det vil jeg dog ikke desto mindre hævde er tilfældet. Mainstream-filmen er i en strukturel krise, forstået på den måde, at der er nogle helt centrale problemer ved den måde filmindustrien i dag er bygget op, hvilket går ud over en kæmpe del af de store film. Men ikke alle.

af POV International | posted on January 31, 2020 | under Internationalt, Sundhed

Tillykke til Privat-Lars med den nye hobbylobby-tjans: Befolkningen har set det

af Claus Ankersen | posted on January 30, 2020 | under Danmark, Politik & Samfund

Boligforliget ændrer afgørende på de politiske magtforhold

af Bjarke Larsen | posted on January 31, 2020 | under Danmark, Politik & Samfund

KAN DU HJÆLPE?

Vi har ingen betalingsmur, vi er uafhængige og non-profit - men vi har brug for hjælp...

Frivillige læserbidrag er POV's primære indtægt til drift og udvikling af vores publicistiske arbejde.

Har du mulighed for at støtte POV's mission med et fast beløb? Små 25 kr. vil gøre en stor forskel, også udover det rent pekuniære.

Du kan nemt, hurtigt og direkte lave en aftale med Visa eller Mastercard - og den kan opsiges med øjeblikkelig virkning.

25 kr.

50 kr.

100 kr.

Det kan vises ved to eksempler. Først ved at se, hvor galt det kan gå, noget som sjældent har været tydeligere end i den komplekse rejse i *The Rise of Skywalker*. Bæret er ved at vise, hvor godt det rent faktisk kan være, hvis man er så omhyggelig og eftertænksom som holdet bag *Frozen II* har vist sig at være. Så kan det nemlig sagtens gå endog overordentlig godt.

The Fall of Star Wars

The Rise of Skywalker, instrueret af JJ Abrams, har været udskældt af mange grunde, fordi den genopliver den gamle skurk Palpatine uden rigtig at forklare, hvordan og hvorfor, fordi den efterlader stakkels Rose, en overraskende kontroversiel karakter fra *The Last Jedi*, i periferien af fortællingen uden noget at lave, og fordi den ikke følger op på de idéer, som Rian Johnson introducerede i den førnævnte kontroversielle ottende del af den store *Star Wars*-saga.

Men jeg vil påstå, problemet er langt mere simpelt end som så: Når Rose ikke har noget at lave, skyldes det, at den plads, hun kunne have udfyldt, i stedet tages af karakterer som Jannah, Zorii Bliss, Babu Frik og Lando Calrissian, der så i øvrigt heller ikke har plads til at udfolde sig.

“

Intet i *The Rise of Skywalker* giver mening. Der er ikke en pointe med noget som helst af det. Ikke med karaktererne, ikke med plottet, ikke med trilogien som helhed

Når Palpatines genopstandelse aldrig bliver forklaret, skyldes det, at filmen har umanerlig travlt med utallige andre ting, såsom at finde den kniv, som skal lede til den firkant, som skal lede til den planet, hvor man finder det tårn... Kort sagt er *The Rise of Skywalker* ganske enkelt overlæst, hvorfor intet har tid til at folde sig ud, hvorfor det hele bliver usammenhængende.

Abonnementsbetingelser

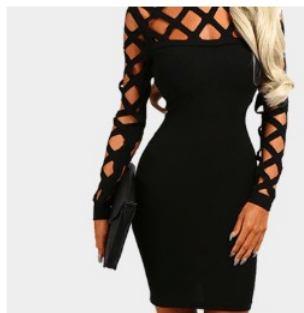
POLITIK & SAMFUND ▾ POV BUSINESS ▾ KULTUR & WIDENSKAB ▾ LIV & MENNESKER ▾ SPONSORERTE ARTIKLER OM POV ▾

Støt spontant med MobilePay

Støt POV's journalistik med en flad tyver (eller mere) via MobilePay 64023 - eller ved at klikke på logoet:

ANNONCE

YOINS FROM US 1.99 ON

POV INSTAGRAM

Star Wars: The Rise of Skywalker | Final Trailer

Det hænger ofte ikke sammen på det helt simple plan. Først bliver Chewbacca taget til fange af den onde First Order. Så forsøger Rey at stoppe rumskibet, Chewbacca tilsyneladende er ombord på, via sine mægtige jedi-kræfter, men hun kommer i stedet til at få det til at eksplodere med nogle mystiske stråler, som vi tidligere kun har set Palpatine bruge. Og et par scener efter, viser det sig, at Chewbacca har det fint alligevel. WTF?

I et andet helt bitte, lille eksempel beslutter den tapre Finn at blive, mens de andre gode krigere trækker sig tilbage i håb om, at han kan få en kanon i nærheden til at skyde og sænke en af de største *star destroyers*. Jannah bliver hos ham. Da det lykkes, jubler Finns ven Poe Dameron og forsøger at komme i kontakt med Finn. Men han informeres om, at Finn ikke er med de andre. 'Hva?' svarer Poe. 'Er DE stadig derude?' Hvordan fa'en ved han, at der er en anden sammen med Finn, og at det derfor er i flertal?

Den lille samtale er sigende for filmen. Det er ikke noget uforklarligt plotthul, den slags er der ikke så mange af, men der er bare en million ting i filmen, som ikke rigtig er forklaret, og hvor man lige skal arbejde lidt på det for at følge med i filmen. Det skyldes én helt central ting: Intet i *The Rise of Skywalker* giver mening. Der er ikke en pointe med noget som helst af det. Ikke med karaktererne, ikke med plottet, ikke med trilogien som helhed. Intet som helst sker af nogen som helst grund – andet end at filmen nu engang skulle laves.

Studiernes strukturtenkning

Og her er vi tilbage ved det strukturelle problem. Da Disney købte rettighederne til *Star Wars*-universet tilbage i 2012 var de meget hurtigt ude og annoncere en ny trilogi. Ikke bare én film, men tre. Og derudover nogle *spin-offs*. Meget hurtigt blev premieredatoerne offentliggjort: december 2015, 2017 og 2019. Disney havde med andre ord lovet, at de ville fortælle en stor historie over tre film, uden at de overhovedet havde styr på, hvad den første film skulle handle om.

“

Det kan siges helt simpelt: Det går ganske enkelt for stærkt. Når man ser på den zigzaggende trilogi, så er det helt tydeligt, at ingen fra start af vidste, hvad den overordnede fortælling for de tre film skulle være

Den strategi er efterhånden mere normen end undtagelsen. Marvel gjorde det med mere og mere ambitiøse 'faser' i deres filmografi. Fase tre, som vi først netop er blevet færdige med, og som i sidste ende inkluderede 11 film, blev offentliggjort helt tilbage i 2014, og allerede her blev det slået fast, at den tredje Avengers-film skulle hedde *Infinity War*. Andre studier, der ligesom Marvel opererer med filmiske 'universer', har forsøgt sig med samme strategi.

Det er bare sjældent, det går ret godt. Selv Marvel har været nødt til at rykke rundt her og der, f.eks. endte en premieresat film om *Inhumans* med at blive til en ret uelsket tv-serie i stedet. Men Marvel har alligevel haft ekstremt meget mere held med denne strategi end konkurrenter som DC og Sony's

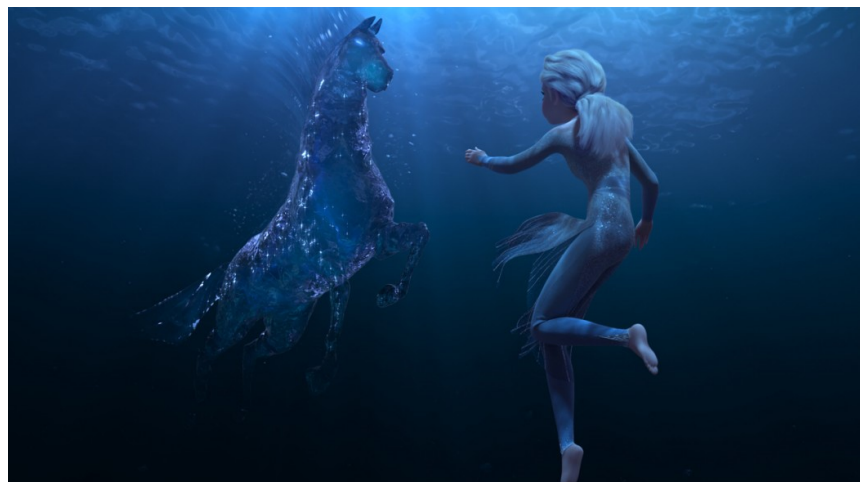

Spiderman-univers. Også i 2014 præsenterede DC deres kommende film frem til 2020, hvoraf vi så stadigvæk venter på de fire. Flere og flere film klarede sig dårligere end forventet, indtil *Justice League* blev en nogenlunde klokkeklar fiasko på alle planer.

Star Wars har langt fra klaret sig så dårligt som DC, men det manglede da også bare; vi taler trods alt en af verdens største filmserier. Det er slående, hvor galt det er gået de sidste par år. Studiet er gået fra at have to-tre store succeser med *The Force Awakens*, årtiets bedst sælgende film, den roste spin-off *Rogue One* og *The Last Jedi*, der om ikke andet fik stor ros fra kritikerkorpset, til at have et gedigent flop med *Solo* og en relativ kommerciel skuffelse og gedigen prügelnabe hos anmelderne med *The Rise of Skywalker*. Det er stadigvæk kun lidt over fire år siden, *The Force Awakens* kom ud!

Det kan siges helt simpelt: Det går ganske enkelt for stærkt. Når man ser på den zigzaggende trilogi, så er det helt tydeligt, at ingen fra start af vidste, hvad den overordnede fortælling for de tre film skulle være. Når man ser på *The Rise of Skywalker* er det helt tydeligt, at den er lavet før manuskriptet ganske enkelt var skrevet ordentligt færdigt.

Men man kan altså ikke bare skyde skylden på JJ Abrams. Rian Johnson og *The Last Jedi* fortjener også noget af skylden. Hvis *The Rise of Skywalker* er blevet skældt ud for at ændre for meget på forgængerens planer, hvad siger vi så til den abrupte måde karakterer som Snoke, og plotelementer som Reys forældre blev ændret på fra film 7 til 8? Mere generelt, så har der bare ikke været nogen over JJ Abrams og Rian Johnson, som har kunnet fasttømre en sammenhængende idé, og så sejler det altså.

Frozen II – de små er ok

The Rise of Skywalker er den femte *Star Wars*-film siden 2015. Omvendt kom den første *Frozen*-film helt tilbage i 2013, og først nu, seks år efter, kom der en toer. Men *Frozen* endte også ret definitivt, så det var ikke helt let at se, hvad en toer skulle til for: I sidste ende fik dem, der skulle have hinanden, hinanden, Elsa blev accepteret, de gode vandt over de onde, og filmens endelige budskab blev afsløret.

Rent plotmæssigt er der da også en del af *Frozen II*, som er komplet overflødig. Men *Frozen II* arbejder i stedet videre med det, der kunne arbejdes videre med: Tematikken.

Et rygte vil vide, at Elsa oprindeligt var *Frozen*-filmens skurk, ligesom hun er det i H.C. Andersens *Snedronningen*, men at filmens komponister, da de var blevet bedt om at skrive den hæderkronede skurkesang, vendte tilbage med *Let It Go*, som skildrede Elsa alt for sympatisk i forhold til manuskriptet. Og i stedet for at ændre sangen, så ændredes manus. Det har rimelig åbenlyst vist sig at være det rigtige valg.

Ved at skildre forholdet mellem Anna og Elsa, ikke som en kamp mellem rigtig og forkert, men som to forskellige måder at være ung pige/kvinde på, så blev *Frozen* pludselig en af de meget få blockbuster-film, der nogensinde er lavet, som virkelig forsøger at handle om, hvordan det er at være en ung pige.

“

Nu handler det om at acceptere, at man måske er så anderledes, at man ikke får det liv, man har læst om og set på skærmen, det liv som ens forældre havde

(Der laves naturligvis mange film om piger, men på samme måde vil jeg sige, at selvom der laves umanerlig mange film om mænd, så er der meget få af dem, som virkelig kan siges at handle om at være mand. Det er derfor *Klassefesten* er så forholdsvis god.)

Og den tematik kan der arbejdes videre med. For små piger bliver til knap så små piger. Og deres liv bliver derfor også mere kompliceret.

Frozen II er virkelig åben om, at alle dens karakterer er blevet et par år ældre, det er den anden linje i den anden sang, *Some Things Never Change*. Senere kigger snemanden Olaf også ud på publikum og synger 'You all look a little bit older' til et publikum, der også er vokset op med den elskede første film.

Alt er derfor også tilpasset en lidt ældre målgruppe. Elsas legendariske *Let It Go* blev af mange læst som en spring-ud sang, men den handlede også bare om at acceptere, at man var en lille smule anderledes, at man ikke levede op til samlige normer.

I toeren er det lidt mere skræmmende i de hele to pseudo spring-ud sange, hun har i denne omgang. I *Into the Unknown* er man så langt væk fra normerne, at man ikke længere kan leve i den normale verden. Elsa synger *'I'm afraid of what I'm risking if I follow you / into the unknown'*, men man kan høre på den måde, hun synger omkvædet på, at hun også er svært opløftet. Og i *Show Yourself* handler det om at opfordre andre til at acceptere sig selv, til at skabe et helt lille fællesskab på den anden side. En subkultur.

“

Elsa har taget de store svære skridt, lagt den svære sandhed på bordet, og nu må de andre gøre den næste lille rigtige ting

Det er ret nemt at læse i en spring-ud kontekst. Nu handler det om at acceptere, at man måske er så anderledes, at man ikke får det liv, man har læst om og set på skærmen, det liv som ens forældre havde. Men hvis man er flere om det, så kan man skabe et eget liv som gruppe.

Det er lidt mørkere end den første films triumferende *'the cold never bothered me anyway'*, men det er stadig et ret smukt budskab i en Disney-film. Som ikke bliver mindre stærkt af, også at kunne gælde for alle andre former for afvigere, om det er skønhedsnormer, neuro-typiskhed eller raciale normer.

Idina Menzel, AURORA - Into the Unknown (From "Frozen 2")

Plottet bygger videre på dette. Elsa kan høre en stemme. Hun kan fornemme, noget er galt i Arendal, hvilket elskelige og gode Anna på ingen måde kan. På en lidt for kompliceret rejse finder de ud af

den mørke hemmelighed i Arendals forhistorie – glimt af den samme post-koloniale tematik som også var i Taika Waititi's *Thor: Ragnarok*, det er læsten en trend – men da Elsa endelig kommer ind til kernen af hemmeligheden, er den så farlig, at hun fuldstændig fryser.

Så i sidste ende er det alligevel også op til den gode allierede Anna at gøre *The Next Right Thing*, som hendes store sang hedder. Elsa har taget de store svære skridt, lagt den svære sandhed på bordet, og nu må de andre gøre den næste lille rigtige ting.

At alting ender lykkeligt på bedste Disneyske måde kan føles som et antiklimaks, men i sammenhængen føles det subtilt radikalt. Det føles, som om *Frozen II* insisterer på, at ting kan ordnes, hvis bare de her to kvinder får lov til at ordne det.

Det er ikke så farligt. Snarere er det, som Olaf på et tidspunkt siger det: *The kids are alright!*

Godt og ondt

De to film kunne nærmest være en *masterclass* i, hvordan *blockbuster*-filmen kan håndtere ret komplicerede tematikker uden på noget tidspunkt at gå på kompromis med salgbarheden og på den anden side, hvad man overhovedet ikke skal gøre.

Den nye *Star Wars*-trilogi er simpelthen rodet, den forsøger at fortælle for meget, handle om alle mulige ting via sit plot og manus, men der har aldrig været tid nok til at få styr på, hvad fortællingen egentlig handler om, og resultatet er håbløst.

Frozen II har et umanerlig omhyggeligt manus, men i sidste ende bliver pointerne leveret via visualitet, omkvæd, morsomme *one-liners*. Ting som der helt ærligt altid er plads til i en *blockbuster*, for publikum vil gerne have mere af det.

Toere har ikke helt etterens magi, men det er alligevel en imponerende bedrift. Jeg ved ikke helt, hvor meget af de ret komplicerede argumenter om personlighed og kolonialisme, der vil sætte sig fast hos målgruppen, men jeg har det lidt ligesom Olaf. De skal nok være OK.

Modtag POV Weekend gratis, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Læser du POV fast eller kun lejlighedsvis?

Hver fredag samler vi ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i ugebrevet **POV Weekend**.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her.

Har du mulighed for at støtte POV som åbent og uafhængigt dansk medie, **kan du gøre det som støtteabonnet her.**

Fotos: PR.

Læs mindre

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller støt vores arbejde

Modtag ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

JA TAK, SEND MIG POV WEEKEND

FACEBOOK

TWITTER

GOOGLE

PINTEREST

TAGS:

FREDERIK BOJER BOVÉ

FROZEN

THE RISE OF SKYWALKER

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

12/01/2020

De 10 bedste danske film i 2019: Når alt kommer til alt, lever vi i et ret imponerende filmland

FILM // TILBAGEBLIK –

Danmark er et land med få indbyggere, og alligevel bliver der leveret

24/12/2019

Matador: Spillet om Korsbæk – Årets Julekalender 24.12

JULEKALENDER // 24.
DECEMBER – Efter 24 afsnit skærer Matador ind til benet. Der fokuseres kun på Mads

23/12/2019

Matador: Spillet om Korsbæk – Årets Julekalender 23.12

JULEKALENDER // 23.
DECEMBER – Næstsidste afsnit er mere fokuseret på stemning end på plot. Det

FREDERIK BOJER BOVÉ SENESTE ARTIKLER

Frederik Bojer Bové (født 1.12.1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.

◀ FOREGÅENDE ARTIKEL

Kærlighedens fyrværkeri i den smukkeste ruin

NESTE ARTIKEL ▶

Kirsten Jørgensen: Fortællinger der knytter os sammen i fællesskaber